

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJASKA 18 DIN, NEDIJASKA 36 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 20. DECEMBRA 1940.

ŠTEV. 15.

✠ Dr. Anton Korošec

V tesnobno žalost vse nas je zavila,
ko nas zatekla zjutraj zla novica;
verjeli nismo, da je to resnica,
da duša velika nas zapustila.

Črnina je vse mesto zagrnila,
saj ni več njega, ki mu le pravica
bila v življenju prva je vodnica,
ter mu vse delo, misel je vodila.

Prežeti vsi smo z mislijo njegovo;
pogledali smo globlje zdaj vsi vase,
ko nam v spominu nanj rosi oko.

Pot nam pokazal je v življenje novo,
veliki bomo v velike šli čase,
z njegovim duhom dvignili glavo.

Verujmo v svoj narod!

Če vzamemo v roke zgodovino in beremo, kako so v njej izginjali narodi z visoko kulturo in veliko politično močjo, se nehote vprašamo, ali ne bo taka usoda nekoč doletela tudi našega slovenskega naroda. Ali ne bo morebiti čez nekaj stoletij zgodovinar pisal o slovenskem narodu, kako se je pojavil v začetku srednjega veka kot najzapadnejši rod južnih Slovanov, živel in razvil svojo kulturo, nato pa ugasnil in utonil v morju sosednih narodov. Da, prav tak kakor njihov, bi bil naš konec, če bi hodili po stopinjah teh narodov. Kajti če pogledamo od bližje, vidimo, da so propadli po svoji krivdi, ker so se izrodili, ker jim je zmanjkalo narodnih, moralnih in socialnih temeljev. O Slovencih tega nihče ne more trditi. Le prelistajmo knjigo naše zgodovine, poglejmo to svojo zemljo in njene ljudi!

Naselili smo se na križišču potov, ki vodijo od severa na jug, od vzhoda na zahod. Drzno smo se zarili v Srednjo Evropo in ko se je ta, ob preseljevanju narodov vsa nemirna zopet umirila, smo se znašli, najmanjši med slovanskimi narodi, na točki, kjer se stikajo tri velike evropske rase. Težko, za nadaljno usodo Slovencev odločilno dejstvo! Izgubili smo kmalu svojo politično samostojnost, menjali gospodarje in gledali borbe tujerodnih mogočnikov za našo zemljo. Če bi nam bilo usojeno, da izgine, bi se bilo to že zdavnaj zgodilo. Toda vse je minulo, narod, v temeljih zdrav, pa je ostal, vztrajal in se kalil ob naporil tujih sil, ki so si postavile cilj, da uničijo vse, kar je slovenskega. V teh borbah je politično dozorel in zmagal.

Naše osvobojenje ni bilo slučajno, čeprav nam je svoboda vzklikala drugače kakor drugim narodom. Slovenski zgodovini sicer ne manjka junakov, ki so

se z orožjem v roki borili za narod, toda njen glavni del zavzemajo duhovni velikani in tvorci narodove kulture, ki so s svojim delom prav tako dosegli to, kar so drugi narodi z orožjem. Slovenski možje, ki so narodu ustvarjali njegovo kulturo, slovenski narodni buditelji, ki so mu oblikovali njegov narodni obraz, so ga pripravili na velike dni, ko je konec svetovne vojne prinesel s seboj prelom tisočletne zgodovine. Ko je prišel ta čas, smo Slovenci s svojo izgrajeno narodno organizacijo in s svojo kulturo, ki ni zaostajala za kulturno stopnjo naših sosedov, predstavljali narodno enoto, ki je jasno gledala v svojo bodočnost in bila sposobna odločiti sama o svoji usodi. V svobodni jugoslovanski državi smo svojo politično zrelost v teku dvajsetih let zadostno dokazali.

Slovenski narod pa je tudi še danes v svoji moralni osnovi zdrav in krepak. Podlago mu tvori zdrav kmečki stan, ki je pri vseh narodih nosilec zdravega življenja, čuvar tradicij in običajev. Ni dostopen za revolucionarne misli. Sprejema jih šele, ko se je njihova pravilnost že dokazala. Čvrsto zadržanemu v etičnih načelih so mu sveta načela pravičnosti in poštenja in spoštovanja zapovedi, božjih in človeških.

Tudi v socialnem in gospodarskem pogledu se nam ni bati za obstoj. Slovenci smo narod dela. Če ni bilo doma prilike in možnosti, smo ga šli iskat daleč po svetu. Nismo navajeni živeti od rent in kapitalov. Naš kruh je bil in je vedno pošteno prislužen. Pot, po kateri smo si gradili in ustvarjali boljše življenjske pogoje, ni pokrita s krvjo in krivicami. Ljubezen in vzajemnost sta podlaga našemu združništvu, ki je pravi primer gospodarske organizacije malega človeka na krščanskih in socialnih temeljih. Na ta edini pravi način organizirano gospodarstvo je celotnemu narodnemu življenju dalo dovolj zdravja, da se v njem niso naselile kali modernih bolezni. Brez pretresljajev, skozi katere so morali drugi narodi, sledimo Slovenci času in napredku.

Mirno in z optimizmom zremo zato v bodočnost. Če smo se obdržali skozi stoletja brez lastne države, nam bo toliko lažje v Jugoslaviji, kjer smo svojo usodo povezali s srbskim in hrvaškim narodom. Če so se nam neprijazne sile podvojile, smo mi svoje podesetorili.

Pot našega naroda se šele začena. Ne v zaton, temveč v življenje, z vero v Boga in samega sebe!

Dr. Anton Korošec, Spom. zbornik Slovenije 1939.

* * *

Slovenska katoliška dijaška mladina se bo voditelju svojega naroda in svojemu velikanu dobrotniku najlepše oddolžila s tem, da z vero v Boga in svoj narod za Boga in narod živi, dela in trpi, kakor je zanjo živel, delal in trpel on.

Božična skrivnost

Rojstvo božjega Deteta je osrednja skrivnost božičnih dni. To je treba zlasti v našem času poudarjati, ko materializem, dobičarski duh in moderno poganstvo skušajo prerasti pravo božično idejo in jo popolnoma zamoriti ali pa vsaj čisto izmalčiti.

Poslušajmo apostola Berlina, Karla Sonnenscheina, kaj pravi o božičnih praznikih:

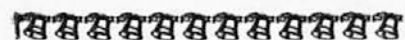
»Božič je verski praznik. Če uga-
nemo zvezdo nad Betlehemom, če
angelsko petje prevpijejo gramo-
fonske plošče, če deviško božjo Ma-
ter in častiljivega sv. Jožefa ob
zemeljskem detetu prepesnimo v
omledno legendo, kaj nam potem
še ostane? Niso svetišče tega dneva
ne gosposka pojedina, ne pisano
ovit medenjaki, ne otroška igrača.
Onstran vsega tega je velika skriv-
nost. Ta skrivnost ne trpi kompro-
misa. Vrnimo se k neskalkenemu
izviru! Privoščimo si tihe ure!
Pokleknimo k jasticam svoje žup-
ne cerkve, kjer sveče gorijo med
pastirji in ovcami. Svet naj se
globoko pogrezne za teboj. Vse
drugo nima vendar nikakega smi-
sla.«

Student, premisli te besede! Pre-
mislj jih, ki hitiš na počitnice, ne
da bi se spomnil na osrednjo skriv-
nost prelepih božičnih praznikov!
Božje Dete in prisrčen pogovor z
Njim in tesna združitev z njim: to
je sonce božičnih praznikov in po-
čitnic; vse drugo, s čimer se v tem
času še ukvarjajo tvoje misli, naj
bo le izžarevanje tega sonca ali pa
naj nanj opozarja.

Vesele božične pra-
znike želita vsem na-
ročnikom in prijateljem

uredništvo
in uprava.

Papeški misijonski mesečni namen za december

Molimo za papeške misijonske družbe

KOLIKO JIH JE?

Misijonske papeške družbe so sedaj tri:

DŠV (Družba za širjenje vere), ki je namenjena za vse vernike od 14 leta dalje, torej tudi za slovensko dijaštvo;

dalje »Dejanje sv. Detinstva«, ki vključuje mladino do 14. leta

in splošna »Družba sv. Petra Apostola za domače duhovnike«. Papeške se te družbe imenujejo, ker so neposredno podrejene sveti stolici.

DRUŽBA SV. PETRA APOSTOLA

Oglejmo si danes družbo, ki nam je Slovencem še najbolj neznan, družbo sv. Petra Apostola!

Kako je nastala? Zgolj iz praktičnih potreb! Pobožna mladenka Ivana Bigard, Francozinja po rodu, doma v mestu Caen, je uvidela, da misijonarji tako dolgo ne bodo mogli uspešno delovati, dokler ne bo v poganskih deželah prišlo do ustanovitve semenišč za domače duhovnike.

ZGLED JAPONSKE

Do tega spoznanja je prišla zlasti ob zgledu Japonske. Kako cvetoča misijonska pokrajina je bila to pred 350 leti! Nad 300.000 kristjanov je že bilo, ko je izbruhnulo kruto preganjanje, ki je končno Cerkev skoro popolnoma uničilo. Danes so vsi misijonarji prepričani, da do tega ne bi prišlo, če bi bilo dosti domačega duhovništva.

Pozneje se je ta primer večkrat ponovil: ob preganjanjih so bili evropski misijonarji ali pomorjenci ali izgnani, domačih duhovnikov pa ni bilo, da bi njih delo nadaljevali in tako je navadno lepo razvijajoče se versko življenje počasi zamrlo.

IVANA USTANOVI DRUŽBO

Temu je hotela Ivana Bigard odpomoci in tako je ustanovila l. 1889. družbo, ki si je postavila za cilj, pripeljati čim več domačinov iz misijonskih dežel do oltarja. Vztrajno je šla s svojo materjo na delo in kmalu so se začeli kazati lepi uspehi.

V 38 LETIH — 50 SEMENIŠČ

Po 10 letih je bilo že 34 duhovnikov domačinov, ki so končali študije na stroške družbe, 45 pa se jih je pripravljalo na mašniško posvečenje. Do l. 1927. je družba zgradila 50 semenišč in sicer 15 na Kitajskem, eno v Koreji, 4 v Conchinchini in Birmi, 6 v Indiji, 2 v Oceaniji, 18 v Afriki, 1 v Skandinaviji in 1 v Fort de France.

PIJ XI. POVZDIGNE DRUŽBO

Družba je vedno bolj rastla in ko je l. 1906. Ivana Bigard obolela na mučni bolezn, so prevzele skrb za družbo frančiškanke s sedežem v Friburgu v Švici, dokler ni l. 1929. papež Pij XI. proglasil družbe za sestrsko družbo DŠV, za stalno zaščitnico pa je postavil Malo Cvetko, ki jo je bil štiri leta preje proglasil za zaščitnico misijonov.

PRVI JAPONSKI ŠKOF — GOJENEC DRUŽBE

Dve leti pred tem odlokom (leta 1927) pa se je vršila v Rimu ganljiva svečanost. Prvi japonski škof, msgr. Haysaka, ki ga je Pij XI. sam posvetil, je bil namreč nekdanji varovanec družbe sv. Petra. Ivanine miloščine in darila in prispevki članov Družbe so omogočili, da je Haysaka l. 1911. srečno prišel do mašniškega posvečenja in tega duhovnika Družbe sv. Petra je torej Pij XI. napravil za prvega japonskega škofa. Žal Ivana Bigard te slovesnosti ni dočkala.

NAMEN DRUŽBE

Definitivni pravilnik družbe pravi, da je njen namen pomagati Cerkvi pri vzgajanju domače duhovščine, predvsem pa v ustanavljanju malih in velikih semenišč. Obrača se na vernike s prošnjo za molitve in darove za domačo duhovščino. Njen sedež je v palači Propagande v Rimu.

*

Mi dijaki velikih denarnih pripevkov v korist misijonov ne zmoremo. Eno pa lahko storimo: da molimo za te važne misijonske ustanove, zlasti za družbo sv. Petra, da bodo mogle kljub današnjim težkim časom tudi naprej vršiti svoje važno poslanstvo.

Lav na otokih

KAJCOKU

Sele proti jutru se vihar, ki je divjal vso noč, pomiri. Bil je eden izmed viharjev, ki se jih v teh krajih zelo boje. Ti viharji pridejo v jeseni nenadno od severa in severozahoda po smeri mrzlega morskega toka, ki prihaja od Severnega ledenega morja in teče mimo japonske obale. Celo v teh južnih pokrajinah pogosto ti viharji grozovito divjajo.

Vihar je bil prvi znak zime. Oblaki, podobni raztrganim cunjam, so še vedno na nebu. Morje divja neprenehoma dalje in človek le težko čuti, da postajajo valovi manjši.

Haragurov čoln je sam na morju. Ostali so se potopili. Težki oklepi so potegnili viteze in vojake v globino. Samo po srečnem naključju je ronin ušel pogubi.

Noč je bila grozna. Jadro se je pretrgalo, jambor se je zlomil in tudi večina vesel je bilo zlomljenih. Njegova povelja niso nič zalegla. Končno je moral ribičem prepustiti vodstvo ladje. Nerač je to storil. Toda to ga je rešilo. Z vso silo bi skoraj nasedli na čeri nekega otoka, ki se je pokazal kot temna in grozeča masa iz teme. Ribičem se je s spretnim krmarjenjem in veslanjem posrečilo izogniti se. Ladja se je zibalala in je bila vedno v nevarnosti, da bo nasedla. Vsi, vodja in vojaki, so skakali enkrat na eno, drugič na drugo stran, kakor je ukazoval ribič.

Končno se počasi oddaljujejo od otoka. Toda ali so ribiči zbesneli? Pride povelje: »Vsi možje k veslom! Proti zahodu!« Preklete. Zakaj spet proti otoku? Toda vsi se oddahnejo. Posrečilo se je. Prišli so v bližino otoka, tako da jih otok varuje pred vetrom in ne občutijo vso moč viharja. Po polurnem naporu se jim posreči ladjico prileči na obalo. Do smrti utrujeni se vležejo in kljub temu, da morje besni, zaspe.

Toda Haraguro jih kmalu spet priganja k delu. Ne da jim miru. Čim več žrtev zahteva ta lov, tem bolj se grize vanj. Ribiči menijo, da niso daleč od ikiškega kanala in tja je pa padre-sama namenjen. Tako so mu gotovo zelo za petami, kajti v tej noči ni bil na morju.

Kaj pa naj stori z ribiči? Ne potrebuje jih več. Toľiko vesel se je zlomilo in nadomestna vesla, ki so jih napravili iz bambusa, slabo opravljajo svoj posel. Kar je s pomočjo ribičev hotel, je dosegel, namreč to, da je Nakauri za petami. Čeprav mora biti ribičem hvaležen za rešitev, jim vendar ne more odpustiti, da jim je moral biti poslušen, ko so ukazovali.

Zato da povelje, da odplujejo brez njih. Nihče ne ve, če je otok naseljen, zato ga prosijo, da bi jih vzel s seboj vsaj do bližnjega mesta. Toda Haraguro ostane pri svoji odločitvi. Saj lahko, če hočejo, priključijo kako ladjo. Morda srečajo potem kakega morskega razbojnika, kajcoka, misli Haraguro, ki bi z njimi lahko pošteno zaslužili.

Kmalu so na odprtem morju.

Na severu zagledajo veliko kitajsko džunko, kakršna tudi v japonskih vodah ni tako nenavadna prikazen. Haraguro takoj ukaže ustaviti jo. Ladji se hitro približujeta.

Ko sta zelo blizu, zavpije ronin:

»Halo! Kapitan!«

Votlo zveni odmev iz visokega krova ladje. Tedaj zagleda Haraguro vrsto oborožencev z napetimi loki v rokah.

»Vdajte se!« se sliši od zgoraj.

Haraguro, ki sedaj spozna ladjin posel, hoče vsaj poskusiti, da bi ušel. Večina njegovih ljudi sedi pri vesilih brez orožja in brez ščitov. Kljub temu zapove: »Veslajte!«

Ladjica švigne naprej. Istočasno pa švigne oblak puščic proti njej. Nekateri vojaki zgube vesla. Ostali veslajo naprej. Ze imajo Haraguro in tisti, ki niso zaposleni z veslanjem, loke v rokah.

Puščice švigajo sem ter tja.

Toda boj je neenak. Vedno več lokostrelcev mora nadomestiti mrtve veslače. Džunka je poleg tega hitrejša. Švigne naprej in hoče razbiti ladjico. Haraguro vrže lok in puščice od sebe in skoči h krmlu. Ladji zavozita druga tik poleg druge. Vesla se lomijo. Počasni pričinja Haragurova ladjica puščati vodo in se začne potapljati.

Ko kajcoku da povelje: »Odvrzite orožje in skočite na ladjo!« Haraguro uboga. Vsi živi skočijo na ladjo. Tudi Haraguro ne kaže nič drugega. Kar ima kako vrednost, poberejo, mrtvi in težko ranjeni pa ostanejo na potapljaljoči se ladjici.

S ciničnim nasmeškom stoji Haraguro še vedno oborožen na krovu. Padre-sama, tvoj sovražnik je brez moči! Ujeli so ga!

Eden izmed kajcokov pristopi k njemu. »Orožje!« zahteva z ostrim glasom.

»Svobodni samuraj ne da svojega orožja. Celo ne kakemu kajcoku! Peljite me k svojemu kapitanu!«

Volitve v Društvo medicincev

13. decembra so se vršile volitve v Društvo medicincev. Postavljeni sta bili dve listi: levičarska in protikomunistična. Levičarska je dobila 133 glasov, protikomunistična pa 128 glasov.

VZTRAJNO DELO PROTIKOMUNISTIČNIH MEDICINCEV

Z letošnjimi volitvami se je doslej na medicinski fakulteti že stanje 1 : 1 med levičarji in med protikomunistično mladino, medtem ko si pa n. pr. predlanskim še nihče ni upal niti samostojne liste postaviti! Pri lanskih volitvah so dobili katoliški akademiki 35 glasov, levičarji pa 66. Takrat so samostojno nastopili še člani »Edinstva«, ki so dobili 25 glasov. Zato je ta napredek na medicinski fakulteti res velik, kajti premisliti je treba prvič, da gre za okolje, ki se je še nedavno tega smatralo kot brezupno, ker je bilo absolutno komunistično.

Vsi ti nagli in veliki uspehi pa niso le morda slučajen razvoj dogodkov, ampak so sadovi resnega in vztrajnega dela in dolgih in trdih naporov.

NAŠA PRIPRAVA ZA LETOŠNJE VOLITVE

Letos sta bili torej vloženi prvič dve listi na rektoratu: levičarska, oz. kot so jo imenovali na prijavi »delovna lista«, in protikomunistična združena lista, kajti nekdanj so poznali samo univerzalno komunistično listo, so pa lansko leto nastopile prvič nekomunistične skupine, a ločene in še same razbite in nepopolne, tako da so bile lani vložene tri liste.

Ze od začetka letošnjega šolskega leta sem smo si bili katoliški medicinci in pa člani nacionalističnega akademskega društva »Edinstva« edini v tem, da nastopimo skupno, vsaj mi, trdno povezani in dobro pripravljeni proti komunistom. Skrbelo nas je pa že takrat, kako bo z liberalnimi medicinci iz »Jugoslavije«, ko je tedaj že prihrumel pri njih rdeči vihar na dan in odnesel velik del njihovih akademikov med borbene in strastne levičarje.

LIBERALCI BREZ LINIJE

Naše upanje je ginilo, a se je morda spet nekoliko povrnilo, ko so se pri njih izvršile neke prenosne, vendar jim pa iz previdnosti nismo zaupali sodelovanja in pri pripravah nanje nismo marali dosti računati. Taka odločitev se je izkazala kot pravilna, kajti pri volitvah so šli tako rekoč korporativno s komunisti!

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).